

[Svend Haugaard.]

bliver alt for sarte igen. Undertiden kan der være meget kort imellem ønsket om en personlig publicity og en fornemmelse af, at man føler sig krænket. Der er jo en hel del mennesker, der selv søger ind i offentlighedens søgelys, og de bør stort set kunne tage følgerne af det. Offentlige personer af forskellig art må altså være parat til at løbe en vis risiko. Jeg mener, der skal være rimelige vilkår for presse, tv og andre nyhedsmidler, og vi bør nok i udvalget drøfte konsekvenserne for nyhedsformidlingen i det hele taget.

Jeg tror også, vi er nødt til at skelne mellem det sete og det, skal vi sige forevigede ved foto. Naturligvis skal det være sådan, at en vindueskigger, der trænger sig ind på privat område, kan strafforfølges, men derfra og til at lade blikket, eventuelt via et optisk instrument — jeg håber, at briller er fritaget — glide over et nabohegn eller et vindue, som ikke er nedrullet, på vej mod en videre udsigt, er der dog en betydelig forskel. Jeg vil gerne sikre mig, at vi ikke bliver alt for sarte på disse punkter. Man skal ikke kriminalisere mere end strengt nødvendigt. Der findes også mennesker, som selv udfordrer ret stærkt og derefter er meget hurtige til at føle sig krænket. Der er et nyt norsk ordsprog, der siger, at folk, der bor i glashus, er interessante naboer. Dermed vil jeg gerne sige, at hvis folk vil have privatlivet i fred, skal de selv gøre noget for det. Det bør normalt være folks egen pligt at sørge for, at det, man ikke ønsker set af andre, ikke udstilles til beskuelse. Man skal altså med andre ord ikke tage et glimt på net-hinden, selv om det skulle ske via en kikkert, alt for tungt, men strafforfølgelse skal især ske, hvor der er tale om bevidst skjulte fotooptagelser af tydeligt kompromitterende situationer.

Herudfra vil jeg gerne drøfte formuleringen i § 264 a, som i ministerens lovforslag siger: „Den, som uberettiget fotograferer...“, hvor der i vort lovforslag står: „Den, som uden tilladelse fotograferer...“. Jeg er for så vidt tilbøjelig til at tro, at ministerens formulering er den, der er mest bevægelig.

I øvrigt synes jeg, det er en god formulering i de to lovforslag — i det ene er det § 264 c og i det andet § 264 d — hvor der står: „...under omstændigheder, der åben-

bart kan forlanges unddraget offentlighed“. Det giver, synes jeg, mulighed for en passende rimelig fortolkning.

I det radikale venstres forslag fra 1967 var også spørgsmålet om straffeattest medtaget, og jeg synes, der er grund til at se lidt mere på den måde, det praktiseres, om der ikke skulle en lovændring til. Princippet, så vidt jeg forstår det, er: én gang register, altid register. Det vil dog sige, at når man dør, glider man ud af registeret, eller når man bliver 80 år, derefter betragtes man som ufarlig. Til gengæld går man over i landsarkivet på det tidspunkt, og jeg formoder, det er til glæde for efterkommerne, at de kan granske i oldefars straffeforhold. Det er selvfølgelig også meget hyggeligt at kunne gøre det. Alligevel er der vel nok grund til at se, om det er helt i overensstemmelse med, hvad vi synes er ret og rigtigt i dag. Men også i levende live kan man generes mere, end altid godt er, f.eks. kommer militære straffe med i indtil 3 år i straffeattesterne, og det turde nok være lidt tvivlsomt, om det altid er berettiget. Andre, efter min mening også mindre straffe, kommer med i 3, 5 eller 10 år. Dertil slipper der, så vidt jeg har kunnet konstatere, af og til oplysninger med om, at man har været børnehjemsbarn, hvad det så ellers vedrører en straffeattest. Efter min mening er det fuldkommen meningsløst, at sådan noget kan komme med, og jeg tror, det er ved fejl, det sker, men jeg har i hvert fald konstateret i enkelte tilfælde, at det er sket. Jeg mener altså, der er grund til at se på, om straffeattesterne, som de formes i dag, er helt i overensstemmelse med nutidig tankegang.

Som helhed vil jeg anbefale en sammenarbejdning af lovforslagene, og jeg er i øvrigt meget enig i hr. Thestrups afslutningsbemærkninger om det helt afgørende i, at man beskytter det enkelte menneskes integritet imod de farer, der kan være i et samfund, der er inde i en meget voldsom teknisk udvikling.

Poul Dam: Det er jo lovforslag, vi har ventet længe på, dem, vi behandler her i dag. Det er 4-5 år siden, man begyndte mere alvorligt at drøfte disse sager her i folketinget dels i forbindelse med forskellige lovforslag, der blev fremsat, dels i forbindelse med nogle beslutningsforslag, hvoriblandt SF